

Milí přátelé,

u jednoho betlému měli cedulku s nápisem:

„Prosím, nedotýkejte se!“

Na jednu stranu to je pochopitelné, na druhou stranu bychom betlémským děním měli být dotčeni. Měli bychom se dostat do kontaktu s pastýři, měli bychom zaslechnout poselství andělů, měli bychom vstoupit do dialogu s Maríí a Josefem.

Dítě v jesličkách, Emanuel, což znamená „Bůh s námi“, s námi skutečně chce komunikovat.

Odborníci říkají, že „nejdůležitější věcí v komunikaci je slyšet, co nebylo řečeno nahlas“. Právě ve vánočním tichu máme prostor k naslouchání. Kultura ticha je předpokladem toho, že nebudeme jen hologramem dnešní doby, ale budeme se stávat sami sebou. Nechme se o letošních Vánocích dotknout tichou jednoduchostí události u jesliček, a pak najdeme nejen své bližní, ale spatříme v nich i Emanuela, Boha, který je s námi.

Požehnaný vánoční a novoroční čas přeje

Pavel Konzbul
biskup brněnský

Milí farníci,

opět po roce se vám dostává do rukou farní zpravodaj Společnou cestou, aby nabídnul ohlédnutí za prožitým rokem v rámci farnosti, kdy jsme s celou církví prožívali Jubilejní rok, který započal papež František, a uzavírá jej papež Lev XIV. Jubilejní rok je spojen především s přijetím milostí odpustků a bylo mnoho možností, jak je získat pro cestu života v následování Krista. Jako farnost jsme měli možnost navštívit místa pro získání odpustků 25. svatého roku, ať už ve Křtinách, v Hlubokých Mašůvkách, ale i při poutních zájezdech, v létě na Slovensko a na podzim do severních Čech.

Ve farnosti jsme měli také jubileum, a to 300 let od posvěcení hřbitovního kostela sv. Mikuláše, a proto bylo naplánováno několik akcí během roku, které toto výročí připomněly, jako třeba koncert Pavla Helana nebo mše svatá slavená naším panem děkanem Miroslavem Šudomou z Boskovic. V závěru roku jsme si připomněli také 25. výročí pouti Nový Jeruzalém v Olešnici, při které požehnal novou sochu Panny Marie hlavní celebrant P. Pavel Havlát, paulán z Vranova.

To jsou jen některé střípky z mozaiky končícího roku Jubilejního neboli Svatého roku 2025, které nám mohly pomoci jej prožít v blízkosti Boží lásky a povzbudit nás k naději a víře následovníků Ježíše Krista. Za společné prožití farních akcí vám moc děkuji a především děkuji vám, kteří se podílíte na jejich realizaci.

Jsme na konci Jubilejního roku 2025 a na prahu nového roku 2026. Nadcházející rok sice nebude Jubilejní, ale věřím, že bude naplněn optimismem pramenícím z naší víry, naděje a lásky.

S požehnáním otec Tomáš

Na podzim roku 2024 jsme byli s Pepou pozváni, abychom se podíleli na doprovázení Ondry Kselíka a Saši Coufala na jejich cestě ke křtu.

S velkou úctou jsem sledovali, co se děje, když se Boží milost a působení potká s lidskou otevřeností a touhou po jeho poznání. A protože ne každý je zná víc než od krátkého setkání při bohoslužbách v kostele, položili jsme jim pár otázek a pro ty další necháme prostor každému z vás při případných osobních setkáních.

Ondřej Kselík

Můžeš se nám pár větami představit? Kolik je ti roků, co děláš, zájmy ... máš nějaký oblíbený citát, výrok?

Je mi 18 let, studuji ekonomiku a podnikání v Boskovicích a ve volném čase se věnuji tréninku, čtení a práci na sobě. Baví mě teologie, vývoj osobní disciplíny a obecně růst jako člověk. Můj oblíbený citát je asi „Under peaceful conditions, the warlike man attacks himself.“ Dal mi směr, když jsem ho potřeboval. (překlad: V mírových podmínkách bojuje válečník sám se sebou ... pozn. autora)

Mohl by ses s námi podělit o část své cesty? Co vedlo k tomu, že jsi jednoho dne oslovil pana faráře a začala tvoje příprava na křest?

S panem farářem jsem poprvé přišel do kontaktu v létě 2023, ale sám bych to asi neudělal. Stalo se tak po tom, co jsem s mámou jedno ráno mluvil o víře v Boha. Navrhla mi setkat se s panem farářem, protože na něj kvůli škole měla kontakt.

Kdo je pro Tebe Bůh? Změnilo – mění – jeho poznání Tvůj život?

Bůh je pro mě ten, kdo dává mému životu směr a pevnost. Připomíná mi, co je důležité, a pomáhá mi vracet se na správnou cestu, i když z ní někdy sejdu.

Jak se cítíš v olešnické farnosti? Je ti tu dobře, nebo se cítíš jako cizinec? Co obecně bys čekal od církve?

Řekl bych, že naše farnost je velmi přívětivá a rozhodně se v ní za cizince nepovažuji.

Co tě čeká v blížícím se novém roce?

V novém roce mě čeká maturita a obecně víc práce na sobě. Mám pár osobních cílů, na kterých chci pracovat.

Ondro, moc díky – nejde mi nepoložit doplňující otázku – mohl bys zmínit některé/ některý z osobních cílů, který máš před sebou?

Svoje cíle si většinou nechávám pro sebe, raději nechávám výsledky mluvit za sebe. Ale pokud všechno půjde podle plánu, tak tohle určitě nebude poslední zmínka o mně.

Alexandr Coufal

Můžeš se nám pár větami představit? Kolik je ti roků, co děláš, zájmy máš nějaký oblíbený citát, výrok?

Jmenuji se Alexandr a je mi 15. Studuji na Gymnáziu v Poličce. Ve svém volném čase rád hraji hry na počítači, čtu nebo se vzdělávám v jakémkoli tématu, které mě zrovna zaujalo. Můj oblíbený citát je výrok od antického teologa sv. Augustina – „Ještě jsem nemiloval, ale byl jsem v lásce s láskou samotnou; a tak jsem hledal něco, co mohu milovat, neb jsem nemiloval nic.“

Mohl by ses s námi podělit o část své cesty? Co vedlo k tomu, že jsi jednoho dne oslovil pana faráře a začala tvoje příprava na křest?

Ona cesta k Bohu, ta opravdu není nikdy jednoduchá, ani ta má nebyla. Od mala jsem chodil na tábor Radost, katolický dětský tábor v Orlických horách, na který mě přihlásili rodiče, když jsem jako malý chtěl na nějaký ten tábor jet. Zprvu jsem konceptu náboženství oponoval, avšak ateistou jsem nebyl. Můj pohled se podobal agnosticky teistickému. Věřil jsem, že něco nadpřirozeného, co náš vesmír stvořilo, je, ale myšlenka, že by bylo nějaké konkrétní náboženské božstvo, které by lidstvo chválilo a oslavovalo, mi přišla iracionální. První léta tábora můj názor na křesťanství nijak nezměnil, přišlo mi zajímavé, ale nereálné. Postupem času se však začala dít změna. Počínal jsem mít k němu jakýsi interní vztah. Má mysl v Bohu začala vidět smysl a má duše v něm cítila útěchu. Jednoho táborového dne se děla mše svatá, při které se můj kamarád rozbrečel. Přirozeně jsem si myslel, že je něco v nepořádku, a tak jsem se ho zeptal, jestli se něco stalo, a proč vlastně brečí. Na to mi jednoduše odpověděl dvěma slovy: „Kvůli Ježíši.“ Nemohl jsem si pomoci a dal se do pláče též. Téhož dne jsem v duchu plně uvěřil. Hlubší poznání Boha se mi stalo osudným, a čím víc o něm vím, tím pevněji v něj věřím.

Kdo je pro Tebe Bůh? Změnilo – mění – jeho poznání Tvůj život?

Bůh je pro mne vším. Je mým pánem, otcem, stvořitelem, ale dokonce i takovým kamarádem. Dává mi sílu, když cítím slabost. Dodává mi naději, když propadám zoufalství. Bez Boha bych nebyl tím, kým jsem. Změnil ve mne mnohé. Jsem hodnější, rozumnější, i moudřejší. To Bůh ve mne odemkl takovou část, část, která je mé opravdové já. Mám přirozený smysl pro spravedlnost a pud konat činy, které uspokojí můj altruismus. To vše díky Bohu. Nenávist mi je cizí. Jako člověk jsem neschopen nenávisť, chovat v srdci zášť, či být na někoho dlouhodobě naštvaný. Pro mě je to forma lásky, láska, kterou dávám co jen můžu. Nejsem dokonalý – naštvat se mohu tak jako každý jiný. Chtění někomu ublížit se také nevyhnu. Avšak Bůh mi napomáhá při překonávání mých negativním myšlenek.

Jak se cítíš v olešnické farnosti? Je ti tu dobře, nebo se cítíš jako cizinec? Co obecně bys čekal od církve?

V olešnické farnosti se cítím dobře. Farář Šíma je milý a svou práci koná dobře. Kolektiv je taktéž příjemný. Komunitní akce mám také rád. Farnost Olešnice je více než spolek věřících, je jako rodina, což je podle mne skvělá forma církve, a věřím, že i sám Bůh to uzná jako nejlepší.

Co tě čeká v blížícím se novém roce?

V příštím roce mě čeká mnohé. Budu biřmován, což beru jako další krok v mém vztahu s Bohem. Chci se mnohé naučit. Nabrat moudrost a znalosti. Poznat lépe Boha, ať mi jeho bytí je blíže.

Děkujeme vám oběma nejen za tento rozhovor. Díky za vaše sdílení, za to, čím obohacujete ty, kteří se s vámi setkají, díky, že jste radostí a štěstím. Přejeme vám za celou farnost krásné Vánoce nesené radostí, že si nás Otec tak zamiloval, že svého Syna učinil jedním z nás, a věřte, že za vás mnoho lidí modlí.

Markéta a Josef Kánští

„Kostelíček“

V sobotu 22. listopadu při mši svaté v 17 hodin ve hřbitovním kostele jsme společně s otcem děkanem Miroslavem Šudomou oslavili výročí posvěcení kostela. Při této příležitosti dokládám historické zápisy vztahující se k tomuto kostelu.

V místě nynějšího kostela sv. Mikuláše stál dříve kostelík zasvěcený témuž světcí. Byl to kostel s jedním oltářem a dvěma zvony zavěšenými pod hřebenem střechy. Větší zvon z roku 1650 se dosud ve věžičce nachází. V kostele byla sloužena mše dvakrát ročně. Farář za ni dostával 1zl. 10kr nebo oběd od sousedů na Moravské Straně. Kostel po válce třicetileté velmi zpustl. Byl proto zbořen a roku 1725 nákladem vrchnosti postaven nový. Dle záznamu zdejšího faráře P. Jana Pleskače bylo prý svěcení kostela v neděli, takzvané poslední po sv. Duchu roku 1725, tj. 25. listopadu. Slavnost posvěcení tohoto chrámu čili hody, se donedávna na poslední neděli před adventem v kostelíčku každoročně slavily. Kostel je postaven ve slohu barokovém. Jméno stavitele není známo. Snad tentýž stavitel postavil katolické kostely v Rovečném, Sulkovci a v Prosetíně, neboť sloh stavby je u všech podobný. Dle staré pověsti vede prý z kostela sv. Mikuláše do dvora Lamberka tajná podzemní chodba. Jak tato pověst vznikla, těžko říci. Snad tím, že obě tyto stavby se konaly téměř současně. (Z knihy Dějiny městečka Olešnice od Josefa Višinky)

V současné době jsou v kostelíku dva oltáře a ve věži jeden zvon. Na hlavním oltáři je vyobrazen sv. Mikuláš se třemi dětmi, které podle legendy zachránil, a se třemi jablky. Nad ním je vyobrazena Nejsvětější Trojice. Obrazy na hlavním oltáři byly letos na podzim restaurovány.

Na bočním oltáři je obraz sv. Jana Nepomuckého. Sv. Jan Nepomucký byl v době stavby kostela velmi uctíván. Vedle obrazu jsou sochy sv. Augustina a sv. Ambrože, kteří také odkazují k Nejsvětější Trojici. Rok 1725 zřejmě nebyl volen úplně náhodně. Slavilo se 1400 let od prvního ekumenického koncilu v Niceji, kterého se účastnili biskupové z celé křesťanské církve, tedy i sv. Mikuláš. Pro všechny křesťany jsou ustanovení tohoto koncilu stále důležitá, sjednotilo se zde vyznání víry, které se modlíme dodnes. Letos koncem listopadu první apoštolská cesta nového papeže Lva XIII. vedla právě do Turecka, do míst, kde se koncil konal.

Nejvzácnější památkou tohoto kostela je zvon z roku 1650. Dochovala se zpráva ze soupisu zvonů na území děkanství z roku 1905. Zde se píše, že je to co do lijecké práce dílo dokonalé, zvon je krásného zvuku a je opatřen zajímavým nápisem obsahujícím kus místní historie. Nápis zní následovně: „Anno jubilaeo 1650 octobris litý zvon tento ke cti s. Mikoláši, patroni chrámu Panie. Za spravy urozeného pana Pospysyila Postřelmovskeho ten czas auřednika panstvi kunstatskeho a za auřadu Pavla Guda primátora a Křištofa Provaznika purkmistra-Kašpar Ertl“. Na zvonu je z jedné strany vyobrazen sv. Mikuláš a z druhé strany anděl.

Pastorační rada už od začátku roku vymýšlela, jak důstojně oslavit významné „narozeniny“ tohoto kostela. Vzhledem k tomu, že olešnický farář má 3 farnosti, tak je prakticky nemožné slavit mši svatou v tomto kostele v neděli. Farní rada tedy vymyslela bohoslužby a koncert v jiných termínech, než je neděle. Bohužel jen velmi malá část farníků si udělala čas a přijala pozvání. Děkuji tedy všem, kteří přišli, myslím, že nelitovali.

Jarka Sobotková

Ohlédnutí za oslavami 300 let kostela sv. Mikuláše

Oslavy 300 let od posvěcení kostela sv. Mikuláše začaly letos na jaře a postupně nabídky několik duchovních i kulturních setkání, která připomněla význam tohoto krásného historického místa.

Oslavy jsme zahájili 16. 5. 2025 společným slavením mše svaté ke cti sv. Jana Nepomuckého, který má v kostelíku své místo na bočním oltáři.

Od června byla u vstupu umístěna výroční keška. Jednalo se speciální geocachingovou schránku, která v sobě ukrývala razítko, zápisník, sadu originálních samolepek s motivy kostela od místní výtvarnice Martiny Vojtové. Keška lákala jak geocachery, tak i rodiny s dětmi, které si geocaching vyzkoušely poprvé. Aktivita krásně propojila moderní technologii s poznáváním místní památky.

V průběhu léta probíhala výtvarná výzva pro děti i dospělé s názvem „Namaluj kostelík“. Sešlo se mnoho krásných prací a vznikla pestrá výstava umístěná na průčelí kostelíka, kterou si mohli návštěvníci prohlédnout při koncertu Pavla Helana. Během večera došlo také k vyhlášení vítězů, kteří si převzali ocenění za své výtvarné úsilí.

Jak již bylo zmíněno, 27. 9. 2025 proběhl koncert písničkáře Pavla Helana. Tato kulturní akce patřila mezi vrcholy letošních oslav. V intimní atmosféře hřbitovního kostela zazněly jeho písně iPhone, Svatba, Rapper a další oblíbené skladby. Helanův humor, lidskost i schopnost navázat kontakt s publikem, hlavně s dětmi, vykouzlily nezapomenutelný večer plný radosti a srdečnosti.

22. 11. 2025 jsme se opět sešli ke slavení slavnostní mše svaté, která připomněla výročí samotného posvěcení kostela sv. Mikuláše. Byl to hluboký okamžik díkyvdání, modlitby a společného setkání všech, kteří mají toto místo rádi a váží si jeho historie. Mše svatá a následná farní kavárna se nesla v krásné a sváteční atmosféře a stala se jedním z duchovních vrcholů celého Jubilejního roku.

Děkujeme všem, kteří se do příprav akcí zapojili, a všem, kteří se těchto setkání účastnili. Společně jsme vytvořili krásný rok naplněný vírou, kulturou, společným sdílením i radostnými chvílemi.

Jarmila Adamcová

Adorační den 2025

Posledních několik let má olešnický adorační den 8. ledna už svůj tradiční scénář: první mše svatá v 8 hodin s promluvou pro seniory, odpoledne promluva pro mládež, podvečerní mše svatá s promluvou pro rodiny s dětmi. Po celý den je otevřený kostel k soukromé adoraci před nejsvětější svátostí. Letos si na nás udělal čas P. Josef Janoušek, administrátor farnosti Znojmo – Louka. Musel si kvůli tomu sehnat zástup na vyučování náboženství a sloužení mše svaté ve farnosti.

V promluvách se hlavně věnoval tématu blahořečení kněží Václava Drboly a Jana Buly, kteří byli mučeni a popraveni v souvislosti s „Babickým procesem“. Když se řekne „Babický proces“, měly by každému naskočit alespoň základní skutečnosti: vražda tří funkcionářů Místního národního výboru v Babicích na Třebíčsku dne 2. července 1951, kterou spáchal Ladislav Malý vydávající se za agenta západní zpravodajské služby. Dodnes není spolehlivě dokázáno, kým vlastně Malý byl. Dobrodruhem, nebo provokatérem – spolupracovníkem StB? Jisté je, že StB jeho čin využila k zatýkání a následnému odsouzení k mnohaletým trestům a popravám nevinných osob.

Referovat o tématu blahořečení služebníků Božích Jana Buly a Václava Drboly může P. Janoušek jako osoba povoláná. Svoji diplomovou práci na Cyrilometodějské teologické fakultě v Olomouci nazval Mučednictví u služebníků Božích Jana Buly a Václava Drboly.

V promluvách při mších svatých a v prezentaci, která následovala po večerní mši svaté, P. Janoušek připomenul životní osudy obou kněží. Jan Bula (nar. 1920) byl na kněze vysvěcen v roce 1945 a jeho prvním a jediným kněžským místem byla farnost Rokytnice nad Rokytinou. Nejříve zde sloužil jako kaplan, od roku 1949 po smrti místního kněze byl Jan Bula ustanoven administrátorem farnosti. Pro svou veselou a dobrosrdečnou povahu byl všeobecně velmi oblíben. Kromě kněžské služby se aktivně zapojil do veřejného života, byl vzdělavatelem Orla, pomáhal při sportovních akcích a při představeních ochotnického divadla, intenzivně se věnoval dětem a mládeži. Ve svém volnu vyrážel do okolí a maloval. Jan Bula byl v hledáčku komunistických funkcionářů už v roce 1949 kvůli přečtení „Oběžníku katolickému duchovenstvu a věřícímu lidu“. Na začátku roku 1951 se na Třebíčsku objevil Ladislav Malý a několikrát navštívil P. Bulu – svého bývalého spolužáka z gymnázia. Vyprávěl smyšlenou historku o arcibiskupu Beranovi, kterého prý osvobodil z internace a arcibiskup chce, aby ho před další cestou vyzpovídal spolehlivý kněz. Malý navštívil P. Bulu ještě několikrát, a protože byla návštěva arcibiskupa stále odkládána, pochopil P. Bula, že se jedná o Malého výmysl a žádal jej, aby odešel a neuváděl lidi do neštěstí. Po přestřelce a zastrášovacích akcích iniciovaných Malým v Heralticích došlo k rozsáhlému zatýkání a 30. dubna 1951 byl zatčen i Jan Bula. Při prohlídce fary nebyly nalezeny žádné usvědčující materiály, ale stačilo to, že je mladým knězem vysvěceným v roce 1945.

Václav Drbola (nar. 1912) byl na kněze vysvěcen v roce 1938 a nastoupil jako kooperátor ve Slavkově u Brna. Na začátku války byl ustanoven kooperátorem v Čučicích, od roku 1943 působil jako kaplan v Bučovicích, kde měl na starosti především výuku náboženství v přiřazených obcích. Měl mírnou, obětavou povahu. Aktivně působil ve Spolku katolických tovaryšů a Orlu i ve straně lidové. Jeho zájmem bylo také výtvarné umění, věnoval se sbírání obrazů. I Václav Drbola četl v roce 1949 z kazatelný „Oběžník katolickému duchovenstvu a věřícímu lidu“ vydaný biskupy. V roce 1950 byl P. Drbola přeložen do Babic u Lesonic a ustanoven kooperátorem, protože místní farář byl zatčen za „protistátní činnost“. Tam se staral svědomitě o svěcenou farnost, aby ji mohl po návratu pana faráře v pořádku předat. P. Drbola se s Ladislavem Malým poprvé setkal v květnu 1951, i jemu Malý vyprávěl historku o únosu arcibiskupa Berana a o prosbě zajištění zpovědníka. Setkali se pak ještě několikrát, ale i P. Drbola přestával Malému věřit. Zatčen byl 17. června 1951. Stačilo, že „měl vědomost o odbojových skupinách v kraji“, které však byly bedlivě sledovány Státní bezpečností.

Oba kněží byli tedy zatčeni ještě před samotnými „babickými událostmi“, ale byli vybráni jako osoby mající vědomost o pachatelích kriminálního činu. První proces probíhal v Jihlavě 12.–14. července 1951, Václav Drbola byl odsouzen pro zločiny velezrady a návodu k vraždě. Jeho odvolání bylo zamítnuto, popraven byl 5. srpna, nemohl se rozloučit se svými nejbližšími ani dopisem. Jan Bula byl zařazen až do druhé skupiny. Soudní proces probíhal 13.–15. listopadu 1951, Jan Bula byl odsouzen k trestu smrti za to, že „zneužil důvěry, již jako duchovní požíval mezi věřícími, k zločinné činnosti a náboženského přesvědčení farníků zneužíval k podpoře banditů a vrahů“. Odvolání bylo zamítnuto, stejně tak žádost o udělení milosti, popraven byl 20. května 1952. Den před popravou mu bylo povoleno napsat dopisy svým nejbližším, těm však předány nebyly.

Oba kněží byli po krutých výsledcích donuceni podepsat přiznání k protistátní činnosti, ze které byli obviněni. Ostatně tak to známe z jiných případů politických procesů z 50. let. Proč je jejich mučednictví od ostatních obětí jiné, že jsou hodni blahořečení? Toto nám vysvětlil P. Janoušek. Přijetí utrpení a smrti musí být zakotveno v příkladu Ježíše Krista. U Jana Buly existuje více písemných dokumentů přímo jím napsaných. Nejdůležitější jsou dopisy, které napsal večer před svou smrtí. Navíc existuje svědectví kněze, který ho vyzpovídal před smrtí. U Václava Drboly, který byl do procesu blahořečení zařazen později, je nejdůležitější rukopis z února 1950 nazvaný „Historie událostí Spolku katolických tovaryšů v Bučovicích od únorových událostí roku 1948“. Tento spis byl náhodně nalezen v roce 2008 ukrytý v garzy na záclony. P. Drbola v něm popsal mimo jiné, jak bojoval za zachování tohoto spolku a jeví se, že se jedná o dopis napsaný pro budoucnost a těm, kdo budou žít ve svobodné společnosti. U P. Drboly se s jistotou neví, který kněz jej mohl vyzpovídat před popravou. Ten možný zemřel v roce 1986. Tehdy se asi nikdo po takových informacích neodvážil pátrat.

P. Janoušek ještě zmínil několik zajímavostí: Jan Bula byl společenský, komunikativní, Václav Drbola spíše mlčenlivý, introvert. Když sestra Jana Buly donesla na návštěvu do vězení řízek, odmítl s tím, že nemá vpředu žádný zub. Maminka žádala prezidenta o milost, byla zamítnuta. P. Janoušek nám také přehrál dopis Jana Buly sestře přednesený profesionálním hercem, bylo to velmi dojemné. Vysvětlil nám také, proč nebyl do procesu blahořečení zařazen i František Pařil, třetí popravený kněz v babickém případě, jehož působištěm byl Horní Újezd na Třebíčsku. O něm se nepodařilo najít (shromáždit) žádné dokumenty, které by prokazovaly, že svoje utrpení a smrt vzal jako zakotvení v Kristu. Jen jako zajímavost: P. Pařil byl v roce 1943 půl roku kaplanem v Olešnici.

V říjnu potvrdil papež Lev XIV. záměr blahořečení mučedníků Jana Buly a Václava Drboly. Slavnost blahořečení by se měla uskutečnit 6. 6. 2026 na brněnském výstavišti .

Postní duchovní obnova

V sobotu 5. dubna proběhla v kostele krátká duchovní obnova. Navštívil nás P. Martin Jindřich Poláček ze Znojma. Při mši svaté měl první promluvu „Já jsem si vyvolil Vás, ne Vy mě“, kdy nám ukázal, jak malíř Caravaggio znázornil, jak si Kristus vybral celníka Leviho – Matouše, aby ho následoval. Po mši svaté a loretánské litanii (byla první sobota v měsíci) měl ještě jednu promluvu, ve které zaznělo několik stěžejních myšlenek: udržet si dynamiku víry – nejhorší je lhostejnost, nebát se říct Bohu o svých pochybnostech i radostech. Po krátké adoraci a pozhelnání ještě zájemcům uděloval svátost smíření.

Farní poutě „Jubilejního roku“

Ne každý si troufal v „Jubilejním roce“ putovat do Říma. Náhradou za „Svaté brány“ v Římě jsou jubilejní poutní místa. V brněnské diecézi jich je celkem osm. Abychom mohli získat milosti „Jubilejního roku“, vydali jsme se v sobotu 22. března na farní pout' do Křtin do kostela Jména Panny Marie. O pout' byl mezi farníky velký zájem, v autobusu zůstala jen dvě volná místa. Doprovázel nás pan farář P. Šíma a jáhen Ladislav. Pout' jsme zahájili v ambitech křtinského kostela křížovou cestou. Následovala modlitba růžence a v 11 hodin začala mše svatá, kterou celebroidl administrátor křtinské farnosti P. Metoděj Ján Lajčák, O.Praem. s naším panem farářem. Při mši svaté jsme v duchu děkovali za náš farní kostel, kdy se nám v zimě občas zdá, že vytápět na 13 stupňů je málo. To ve křtinském barokním kostele se topit nedá a zima nám byla všem, i přesto, že jsme většinou byli na ni připraveni. Ještě že nás P. Metoděj po mši svaté pozval do sakristie do tepla na čaj a kávu.

Oběd byl zajištěn ve Křtinách v hostinci u Farlíků. Po obědě jsme jeli do Bílovic nad Svitavou za P. Pavlem Lazárkem. Ten nás seznámil s úpravami kostela, které za dobu jeho působení proběhly. Obdivovali jsme dveře do kostela s písmy hlaholice, vitráže oken, mozaikový sloup, křížovou cestu kováře Petra Cacha, jejíž motivy jsou obdobné jako u olešnické křížové cesty bolestí regionu. Zaujalo nás i krédo bílovického rodáka P. Rybáře, vězně totality, vyryté v cihlách na venkovní straně kostela. Po návštěvě kostela jsme se přesunuli na faru, kde pro nás měly zdejší farnice připravené bohaté občerstvení v podobě čaje, kávy a zákusků.

Dalším jubilejním poutním místem, kam jsme mohli s farností a panem farářem putovat, byl kostel Navštívení Panny Marie v Hlubokých Mašůvkách. O pouť, která se uskutečnila 11. června, sice nebyl takový zájem jako o cestu do Křtin a Bílovic, ale díky černovickým farníkům byl autobus jakž takž zaplněný. O bohaté historii poutního místa v Hlubokých Mašůvkách nám povídal místní pan farář P. Jaroslav Laštovička (pochází z Míchova, části obce Věcov u Jimramova). Původní kaple vznikla u léčivého pramene už v 17. století, v 19. století přicházelo na hlavní pouť až 80 procesí z širokého okolí, dokonce i z Rakouska. V 50. letech minulého století se tehdejší farář zasloužil o rozšíření kostela i přilehlého areálu. A to díky tomu, že povolení získal přímo od Klementa Gottwalda, svého spolužáka. Byla to asi poslední stavba kostela povolená v té době. Poutě k Panně Marii sice za minulého režimu úplně nepřestaly, ale po roce 1990 místo znovu ožilo. Každou první sobotu v měsíci se konají poutě za oživení víry v kraji, duchovní povolání, laické spolupracovníky a mír ve světě. Při naší pouti nám mši svatou posloužil P. Milan Pazdera, kaplan v Moravských Budějovicích, zatímco P. Laštovička zpovídal. A protože byl P. Pazdera stále ještě novokněz, tak nám po mši svaté udělil novokněžské požehnání.

Po obědě v místní restauraci jsme ještě navštívili Jaroměřice nad Rokytnou. Byli jsme na prohlídce zámku a kostela svaté Markéty. Tato „barokní perla Vysočiny“ byla nedávno kompletně rekonstruována a tím i zachráněna, protože ve velmi špatném stavu byla zejména dřevěná konstrukce kopule. Opravdu bylo co obdivovat, nejen restaurovanou stropní fresku o rozloze 450 m², ale i nový obětní stůl, ambon, křtitelnici a věčné světlo od sochaře Otmara Olivy.

A do třetice: 13. září se uskutečnila pěší pouť P. Ladislava Kubíčka z Kunštátu do Sloupu. Mezi poutníky byly i dvě statečné ženy z naší farnosti. Na zpáteční cestu byl pro pěší putující vypraven autobus, který zastavoval v Olešnici. Cesty využilo několik farníků k pouti do jubilejního kostela Panny Marie Bolestné. Společně se účastnili mše svaté, kterou na závěr pouti sloužil P. Alois Heger, který pochází z Jevíčka a je děkanem v Chomutově.

Marie Šafaříková

Jubileum mládeže v Římě

Jako účastník Světových dnů mládeže v Lisabonu dva roky zpátky jsem se těšil na další mezinárodní setkání. Letošní edice spadala pod Jubilejní rok jako Jubileum mládeže v Římě, pořádaného na přelomu července a srpna. Tentokrát jsem z farnosti Kunštát vyrazil jako jediný, proto jsem se přidal ke kamarádům z brněnské diecéze, do Říma jsme jeli vlastním autem. Vyrazili jsme už v neděli 27.7. a přespali na kraji Benátek, které jsme si další den prohlédli. Do Říma jsme dorazili v pondělí večer, jen o pár hodin později než oficiální diecézní autobusy.

Ubytování jsme byli na vlastních karimatkách v halách připomínajících brněnské výstaviště, česká výprava zabrala polovinu jedné haly, zbytek s námi sdíleli Francouzi. V úterý dopoledne jsme se zúčastnili programu v českém centru, což byl kostel půjčený od italské farnosti, program přenášela v živém přenosu TV Noe. Nejdřív nás probudila schola taneční rozcvičkou, pak jsme si poslechli katechezi jednoho z našich biskupů a prožili mši svatou.

Opoledne byl program podle výběru. My jsme v úterý byli na prohlídce Kalixtových katakomb a večer jsme chtěli jít na mezinárodní mši na Svatopetrském náměstí, kam jsme se sice už nevešli, ale dostali jsme se k jedné obrovské obrazovce s přímým přenosem. Ve středu odpoledne jsme odpočívali, zajeli jsme si na pláž. Čtvrtek byl hodně nabitý: dopoledne česká mše v nádherné bazilice sv. Pavla za hradbami, odpoledne návštěva baziliky P. Marie Sněžné, večer návštěva menšího kostela S. Maria in Aracoeli s modlitbami Taizé. Část organizátorů modliteb Taizé pocházela z naší země, takže jsme mohli slyšet i pár krátkých modliteb v češtině. Bohužel se mi v průběhu týdne udělalo zle a pátek jsem musel proležet na ubytování. Díky bohu jsem se zotavil natolik, abych zvládl ujít závěrečnou sobotní pěší pout' na Tor Vergata. Na místě jsme si ustlali pod širým nebem a sledovali hudební program z rozmístěných velkoplošných obrazovek. Musím zde Italy pochválit za technickou přípravu, obrazovek bylo dost, bylo dobře vidět i slyšet, je poznat, že už jsou zkušení pořadatelé. Když se konečně víc než milion poutníků shromáždil na jednom místě, dorazil i papež Lev a prožil s námi vigílii. Ráno jsme ještě s papežem slavili nedělní mši svatou a pak už vzhůru domů. Na zpáteční cestě jsme se ještě zastavili v Assisi, poblíž kterého jsme i přespali. Jsem moc rád, že jsem se mohl Jubilea zúčastnit. Bylo to super, všem doporučuji se zúčastnit. Pro odvážné povahy mám jeden tip, příští mezinárodní setkání bude v roce 2027 v Jižní Koreji.

Kryštof Kintř

Pohádka o pouti Nový Jeruzalém

Bylo, nebylo – za devatero horami, za devatero řekami – žil, byl – bylo jedno království atd. Tak začínala většina pohádek, kterými byly kdysi připravovány děti do života. Potom přišly do školy, kde je učili, že pohádky jsou vymyšlený literární útvar, který vždy končí dobře a není v nich pravda. Víra dětí ve vítězství dobra nad zlem byla zpochybněna a bolestné zkušenosti, které život přináší, je přivedly k tomu, že hlavnímu poselství pohádek přestaly věřit.

Svým způsobem také Ježíšovo evangelium a učení katolické církve bylo „povýšeno“ na úroveň pohádek pro malé děti. A to – mimo jiné – přispělo k tomu, že počet věřících v Krista klesal a stále dál klesá. A to i přesto, že už třicet šest roků máme svobodu, která – co se týká víry a náboženství – nemá v dějinách naší země obdobu. Stále platí Ježíšova slova: „Co je člověku platné, kdyby získal celý svět, ale ztratil svou duši?“ Misijní píseň – kancionál č. 914 na to navazuje varováním: „Jednu jenom duši máš, proč tak málo o ni dbáš? Pamatuj, když duši ztratíš, vše ztraceno máš!“ A tak se někteří věřící snaží nějakým způsobem udělat něco pro změnu poklesu nebo ztráty víry u svých bližních – je to plnění poslední vůle Pána Ježíše: „Jděte a získejte mně všechny národy, křtěte je a uče je zachovávat vše, co jsem vám přikázal!“

Tito Kristovi učedníci se dělí na dvě skupiny. Jedni – vědomi si toho, že lidé stále touží po nových věcech – uvádí do života nové věci, dnes jsou to nové aktivity. Je jich tolik, že v každém děkanství naší diecéze pracuje moderátor pastoračních aktivit. Druzí se věnují těm, které jsou staré a vyzkoušené časem. V obojím je snaha naplnit slova Pána Ježíše: „Dobrý hospodář používá to, co je staré, i to, co je nové.“

To byl úvod a nyní slíbená pohádka o Novém Jeruzalému (která není vymyšleným literárním útvarem). Základ poutí Nový Jeruzalém je starý 2000 roků. Je to snažení církve naplnit Ježíšova slova: „Proste a bude vám dáno.“ a slova apoštolů: „Pane, dej nám více víry.“

S postupem času se mění jen okolnosti a prostředky. V roce 1968 zavedl rakouský kardinál Hans Herman Groer v poutním místě Maria Roggendorf u Holanbrunnu měsíční poutě „Pro církev“. Zde se v cisterciáckém klášteře modlili každý den za církev a každý měsíc na první mariánskou sobotu se k nim připojili věřící.

Na začátku devadesátých let dvacátého století děkan Mons. Jindřich Bartoš zavedl tyto poutě k Panně Marii v Hlubokých Mašůvkách na první sobotu. Nazval je biblicky Nový Jeruzalém. Tento název se objevuje v Bibli – v knize Zjevení od svatého Jana. Takto je tam nazváno nebe, které je cílem lidského života. Nebe, do kterého si uzavírá vstup člověk svým hříchem. Nebe, které člověku otevřel Pán Ježíš svou smrtí a svým vzkříšením. Jednou za měsíc se tam věřící schází vedeni svými kněžími, přijímají svátosti a prosí Pána Ježíše skrze Pannu Marii o nová duchovní povolání a dar víry pro lidi v kraji.

Když jsem poznal, jaké přináší plody poutě Nový Jeruzalém v pohraničí, tak jsem nabyl dojmu, že je to potřeba i našem kraji – i když se o Vysočině stále říká, že většina lidí v něm je věřících. Obrátil jsem se na otce biskupa a kněze ve žďárském, velkomeziříčském a boskovickém děkanství. Před 25 roky – v lednu 2000 – jsme měli první pout' Nový Jeruzalém v Olešnici – hlavní celebrant byl P. Pavel Havlát OM.

Velmi důležitým prvkem „našeho“ Nového Jeruzaléma, který na rozdíl od Hlubokých Mašůvek a Vranova nad Dyjí, je to, že je putovní – střídají se v jeho konání různé farnosti a také každodenní modlitba svatého růžence na těchto šest úmyslů:

- 1) o nová a trvalá kněžská a řeholní povolání,
- 2) o věrné a obětavé spolupracovníky duchovních,
- 3) o vzrůst víry u lidí v našem kraji,
- 4) o pokoj a mír ve světě a v našich rodinách,
- 5) o život těla a duše pro všechny počaté děti,
- 6) na smír za hříchy celého světa.

Tím svým způsobem navazujeme na řeholníky v Rakousku a doufáme, že nás Pán Bůh vyslyší.

Náš Nový Jeruzalém prochází časem určitými změnami, například v době před covidem svážely věřící čtyři autobusy, což dnes už není možné.

Velkou radostí a nadějí do budoucna je, že jsou stále obětaví věřící, kterým leží na srdci předávání pokladu víry v našem kraji a kteří se každý den modlí za výše uvedené úmysly Nového Jeruzaléma, do kterého putujeme.

A máme naději, až jednou ... zazvonil zvonec a pohádky byl konec... to nebude konec, ale začátek věčné radosti a blaženosti v Novém Jeruzalémě navěky. AMEN.

jáhen Ladislav Kinc

FARNOSTI BEZ HRANIC

Jako farnost Olešnice jsme se i letos v květnu zúčastnili akce Farnosti bez hranic, která se konala v Kunštátu. Společně s dalšími sedmi okolními farnostmi jsme prožili den plný her a soutěží, během kterého od samého začátku panovala krásná atmosféra doplněná soutěživostí a touhou být první.

Jednotlivé hry a soutěže prověřovaly nejen naše schopnosti a dovednosti, ale také spolupráci a vzájemnou důvěru. Soutěžení bylo napínavé až do poslední chvíle a o konečném pořadí se rozhodovalo opravdu těsně. Nakonec jsme se umístili na krásném pátém místě a odnesli si spoustu zážitků a nových zkušeností.

Tento den však nebyl jen o soutěži – stal se také příležitostí k setkání, vzájemné komunikaci a posílení vztahů mezi jednotlivými farnostmi.

Ád'a Jílková

OLEFATA 24.7.–3.8.2025

OLEFATA = tábor, většinou bývá na deset dní.

Vedoucí si pro nás připravili celotáborovou hru o pravěku. Museli jsme vyřešit pravěkou vraždu chovatele krávoamatů. Abychom zjistili, kdo ho zavraždil, museli jsme plnit úkoly ve formě her, které si pro nás také připravili. Hráli jsme hry i mimo téma.

Každý rok jsme rozděleni do skupinek. Letošní se jmenovaly: Veverkomuti, Zajícemuti, Žížalomuti, Srnomuti a Medvědomuti. Ve skupinkách nám rozdělili služby na umývání nádobí a noční hlídky. Letos nás překvapil přepad, který nám rozházel lavice v jídelně. Také, jako každý rok, byla noční hra a stezka odvahy, na které nás vedoucí strašili.

Jídlo bylo jako vždycky výborné.

Tábor jsme si užili a už se moc těšíme na další.

Magdalena Neumannová, Veronika Škorpíková

Zrod nové tradice?

Nevím, jak pro vás, ale pro mě je září naprosto vražedný měsíc. Byť nejsem už roky školou povinný, září je prostě období, kdy se o překot leccos rozbíhá a je toho prostě moc. A to i o víkendech. Přiznám se, že z tohoto důvodu mě právě nenadchl nápad uspořádat 20. dne tohoto zářivého měsíce Sportovní odpoledne na zahradě Orlovny.

Maminka/maminky z mateřského centra Hastrmánek ale byla/byly na jaře tak nadšená/nadšené, že všechny otázky (a kdy?, a kde?, a proč?, a kdo?, a jak?) nás, konzervativních členů rady orelské jednoty, rozprášily, takže jsme nakonec souhlasili. „My všechno zařídíme, domluvíme, zajistíme. Jen budeme potřebovat nějaké peníze a drobnou pomoc s organizací,“ ujišťovaly nás.

Čas plynul a chvíli to vypadalo, že nadšení vyprchalo a zahrada může v klidu zarůstat a hostit mezideponii železného šrotu. Jak se ukázalo, ve stejný termín byla naplánovaná jiná významná akce. Hasiči pořádali dětské závody. To přece na nějaké sportovní odpoledne už nikdo nepřijde.

Ale nebyly by to maminky z mateřského centra Hastrmánek, kdyby podlehly skepsi. S nadšením skutečně zařizovaly, domlouvaly, zajišťovaly a chtěly jen nějaké peníze a drobnou pomoc s organizací. Ta spočívala především v personálním obsazení stanovišť, kdy si děti měly vyzkoušet různé sportovní disciplíny.

Souběh dvou sportovně společenských akcí v obci velikosti Olešnice však s sebou může přinést i jiná úskalí než jen nezáměr publika. Například je nouze o moderátory. A někdo to přece nějak uvádět musí. Volba padla nakonec na mě. Asi mi nominaci zajistil můj loňský úspěšný projev při orelské pouti na sv. Hostýně.

Úderem 15. hodiny, kdy oficiálně začal program, se na krásně posečené zahradě pyšně vzdouval skákací hrad, krčila se maskovaná hromádka železného šrotu a postávaly postavičky organizátorů. Davy nikde.

Ale pak to bylo jako v pohádce. Najednou, kde se vzal, tu se vzal, objevil se sportovní národ. A začalo se skákat, házet, pinkat, střílet, soutěžit. Ale také povídat si, odpočívat, zkoušet něco nového. A vše s úsměvem, s respektem k druhému a se zájmem o druhého.

Na zahradě bylo několik stanovišť s různými sportovními disciplínami a také relaxační zóna s lehátky u skákacího hradu.

Uvnitř v Orlovně měli zájemci možnost vyzkoušet si vlajkové sporty olešnické jednoty, a to florbal a stolní tenis. Zájemci při vstupu získali kartičky, na které sbírali potvrzení z jednotlivých stanovišť.

Zajímavým zpestřením bylo vystoupení Prokopa Štěpánka s ukázkou akrojógy. Název je trochu zavádějící, protože se jedná o cvičení dospělých s dětmi s akrobatickými prvky. S jógou to duchovně nemá nic společného.

Proběhlo také několik zábavných soutěží. Třeba kdo vydrží déle stát na jedné noze nebo přetahování. A také vědomostní soutěž. Bylo i občerstvení! Nápoje a neodolatelné langoše. Ať už na sladko nebo na slano. Zkrátka, nabídka byla velmi pestrá. Sportovní odpoledne bylo velmi příjemné a podařené.

Poděkování patří všem, kdo se na zdárném uspořádání sportovního odpoledne podíleli. Městu a jeho šikovnému zaměstnanci, že nám vzorně posekl zahradu a uklidil trávu.

Moc děkujeme vám všem, kdo jste přišli. Kdo jste přišli si nejen zasportovat a zasoutěžit, ale prostě pobýt spolu, podpořit nás a dát smysl tomu, co děláme. Díky za milou a přátelskou atmosféru, kterou jste vytvořili, a za chuť setkat se takto znovu. Zažít, že se nadarmo nemodlíme: Žehnej, Bože, orelské práci...

Nestojíme u zrodu nové tradice? Uvidíme. Třeba za sto let. Ti před sto lety, kteří postavili Orlovnu taky možná začínali nesměle. Zdař Bůh!

Josef Kánský

Mikuláš

Symbolika dobra a zla je velmi důležitá a v pátek 5. prosince se vydal svatý Mikuláš s čerty a anděly do ulic, aby dětem napomohl si uvědomit, co je dobré a co zlé. Mikuláš se snažil dětem říct, co celý rok dělaly špatně a co se jim naopak podařilo – pochvala i pokárání nechybělo. Anděl děti odměňoval, a i čertův zvon zazvonil. Děti si na oplátku pro Mikuláše připravily básničky a doufejme, že tahle návštěva byla přínosem pro děti i jejich rodiče a za rok se na nás budou opět těšit.

Ád'a Jílková

PODĚKOVÁNÍ ŘECKOKATOLICKÉ FARNOSTI V UKRAJINSKÉ TERESVĚ

Milí přátelé,
minulých měsících jste finanční sbírkou podpořili stavbu nové fary pro řeckokatolickou farnost sv. Petra a Pavla v Teresvě v Zakarpatské oblasti na Ukrajině.

I díky vaší podpoře se podařilo dovést stavbu do fáze, kdy může být zahájen provoz jejího přízemí. V něm je byt pro kněze a provozní zázemí. Otec Petr Deket s rodinou se sem může přestěhovat. To umožní zbourat starý nevyhovující objekt, který sloužil jako fara, a pokračovat v další fázi výstavby.

V neděli 7. září 2025 se konalo slavnostní požehnání nově zbudovaných prostor místním biskupem. Při té příležitosti jsme byli s kamarádem pozváni, abychom z jeho rukou spolu s ostatními dobrodinci převzali děkovné listy.

Takové pozvání jsme nemohli odmítnout a rádi se slavnosti zúčastnili. V sobotu večer nás otec Petr provedl hotovými místnostmi. Jsou moderně a účelně zařízené. V designu je patrná stopa ukrajinského vkusu. Některé kusy nábytku dostali od místního výrobce, vybavení kuchyně od prodejce elektrických spotřebičů, konstrukci střechy kompletně zajistil farník, který provozuje dřevozpracující firmu, cihly dodal partner ze zahraničí...

V neděli odpoledne se chystalo pohoštění na večer. Po slavnostním přivítání biskupa následovala bohoslužba za účasti několika dalších kněží a mnoha farníků v kostele s poděkováním za veškerou podporu. Ta pokračovala požehnáním domu, po kterém byli všichni pozváni k pohoštění.

Mluvili jsme s mnoha lidmi. Všichni vyjadřovali velkou vděčnost za vaši podporu. To, že se takové dílo podařilo, považují za zázrak. Je to pro ně velké povzbuzení. Stejně jako pro otce Petra. Ten se nám svěřil, že společné dílo přineslo sjednocení farnosti a urovnání některých vztahů.

To potvrzuje slova otce děkana z Ťačeva o tom, že faru si nestaví farář jako svoje obydlí. Ale že je to dům celé farnosti a znamení Boží přítomnosti. Dům, který vytváří zázemí a farníci si do něho mohou přicházet pro radu a požehnání.

Možná si kladete otázku, proč se taková slavnost pořádá, když stavba ještě není hotová. Situace na Ukrajině učí lidi žít přítomnost. Budoucnost je nejistá. O tom nás přesvědčil nedělní ranní letecký poplach. Přesto všichni, s nimiž jsme mluvili, věří, že se stavba zdárně dokončí, a těší se, že bude možné, abyste bez obav mohli přijet i vy ostatní.

Velký dík Bohu a vám!

OPRAVY

Jako každý rok, i letos mi dovoluje několik technických informací. Navazují na ty z loňského roku.

Na mohutný zvuk nového zvonu už jsme si zvykli, a tak jen připomínám, že po jeho zavěšení v roce 2024 byl následně v tomto roce opatřen elektrickým pohonem, takže ho můžeme slyšet pravidelně.

Nový betonový sloupek pro 10. zastavení Křížové cesty bolestí regionu byl osazen původními kovářskými prvky. Už tedy přirozeně zapadá do souboru ostatních zastavení a neupozorňuje na sebe.

V kostele sv. Vavřince byly opraveny stříbřené prvky na oltáři Panny Marie. Opraven byl oltář Božského srdce. A to sokl pod sochou sv. Františka a stříbření dekorativních částí. Zahájena byla také oprava zlacení na oltáři sv. Rodiny. Plánuje se vyčištění oltářního obrazu.

Na podzim nás překvapilo odtržení soklové „předstěny“ v levé části presbytáře. Patrně z důvodu jejich dilatačních pohybů, které po letech uvolnily její kotvení k podkladu. Sokl byl odstraněn a odhalené zdivo zakryto prodyšnou geotextilií.

V souvislosti s výročím posvěcení kostela sv. Mikuláše na hřbitově byla věnována pozornost jeho výzdobě. Vyčištěny a vyspraveny byly obrazy z hlavního oltáře.

Některé úkoly nám zůstávají do příštího roku, některé během něho jistě přibudou. Namátkou jen několik z nich. Na začátek roku je předjednána oprava soklu v presbytáři kostela sv. Vavřince. Také jeho venkovní sokl a opěrné pilíře věže stále čekají na vyčištění a opravu. Na jihozápadním rohu podstřešní římsy věže je patrná trhlinka, kterou je třeba prozkoumat a patřičně zajistit. Podlaha v depozitu na faře se stabilizovala, ale je třeba ji přeložit.

Jistě jsem nezmínil všechny opravy. A už vůbec ne ty drobné, které byly „nepozorovaně“ odstraněny, možná dokonce dříve, než jsme si jich stačili všimnout. Jako třeba drobné opravy střechy sakristie nebo instalace nových svítidel nad oběma vchody do kostela. Mnozí jste se podíleli také na generálním úklidu kostela sv. Vavřince před poutí.

Díky všem, kdo jste ochotní přiložit ruku k dílu a staráte se o technický chod farnosti. Kdo pravidelně uklízíte v kostelích i na faře, staráte se květiny, o to, aby tekla voda, svítila světla a bylo teplo. A také vám, kdo se za tyto „přízemní“ záležitosti modlíte, i vám, kteří je podporujete finančně. Děk také za vaši pozornost, když si všimnete nějaké závady a upozorníte na ni.

Věřím, že i v budoucnu budeme považovat to, co jsme zdělili po předcích, za své a s Boží pomocí se nám podaří se o vše řádně starat. A že se nám podaří i ten bezbariérový vstup do farního kostela.

Josef Kánský

Svátosti a svátostiny

Ve farnosti sv. Vavřince **byli pokřtěni**

dne 15. 3. 2025 Lea Smejkalová

dne 29. 3. 2025 Jan Různar

dne 30. 3. 2025 Daniel Vodák

dne 19. 4. 2025 Ondřej Kselík

dne 19. 4. 2025 Alexandr Coufal

dne 14. 6. 2025 Daniel Kalda

dne 14. 6. 2025 Jakub Kalda

dne 27. 9. 2025 Jan Soukal

dne 9. 11. 2025 Dita Bednářová

dne 15. 11. 2025 Vít Vojta

K prvnímu svatému přijímání přistoupili dne 18. 5. 2025

***Michal Grym, Liliana Horníčková, Sofie Horníčková, Olivar Macháč,
Matouš Neumann, Hana Peterková a Ludmila Peterková***

Do stavu manželského vstoupili

dne 26. 4. 2025 Lada Kuštěková a Igor Kožár

dne 2. 8. 2025 Lucie Tomanová a Jiří Kunc

Na poslední cestě jsme vprovodili

dne 8. 3. 2025 paní Alici Škodovou

dne 21. 3. 2025 pana Josefa Jonáše

dne 3. 5. 2025 pana Jiřího Glosera

dne 17. 5. 2025 pana Jiřího Nykodýma

dne 6. 6. 2025 pana Aloise Stejskala

dne 7. 6. 2025 pana Františka Petretku

dne 12. 7. 2025 paní Jitku Slavíčkovou

dne 4. 8. 2025 paní Hanu Sedláčkovou

dne 19. 9. 2025 pana Miroslava Kozla

dne 4. 12. 2025 paní Drahomíru Řihákovou

